

arbejde mellem Amtmændene og de Aamtsraads Kredse, hvori de har været ansatte, og det har været saaledes, at ikke alene har Amtmanden været Formand i Aamtsraadet og paa den Maade staaet i Berøring med Befolkningen, men han har ogsaa i høj Grad været vejledende og den Mand, som man ude fra Kommunerne tyede ind til, naar der var noget, der laa en paa Sinde.

Amtmanden er jo den øverste civile Myndighed under Ministeriet, og det vil være lidet hensigtsmæssigt og aabne Vejen til at forfladige denne Stilling, hvis Lovforslaget vedtages saaledes, at den den Autoritet, som Amtmanden sidder inde med, og som gør, at han bliver set op til fra Befolkningens Side, gøres til intet. Det Indlæg, der er givet fra det juridiske Fakultet, viser ogsaa, at dette, ganske uden Hensyn til, hvilket Parti de paagældende Professorer slutter sig til, endrægtigt har taget Standpunkt mod den af den højtærede Indenrigsminister paa-tænkte Reform. Det er ikke alene den Omstændighed, at Amtmanden er Jurist, skønt dette har sin store Betydning ved Behandlingen af mange af de Sager, han skal have under sig, og ved hvis Afgørelse han er øverste Instans — jeg skal nævne, at han i adskillige Tilfælde fungerer som Præsens i Overlandvæsenkommissionen, han er i Erhvervsskatteudvalget, han er den øverste i Overepidemi-kommissionen og indtager en ledende Stilling paa mange andre Omraader —, det er altsaa ikke alene den juridiske Uddannelse, der er afgørende, men ogsaa dette, at Amtmanden er uddannet gennem Centraladministrationen, har gennemgaaet en Skole der, og man kan ikke saadan kaste al Form og al Skole helt til Side. Det er vi for øvrigt godt paa Veje til paa mange Omraader. Jeg har haft Lejlighed til i mit ikke saa korte kommunale Liv at se, hvorledes al Form og Skole mere og mere forsvinder til Skade for en grundig og paalidelig Behandling af Sagerne. Paa alle andre Omraader gaar man ellers den modsatte Vej og forlanger bedre og bedre Uddannelse. Det er i det Aktstykke, der er sendt fra det juridiske Fakultet, fremhævet, at man fordrer Fagprøve for Tjenestemænd af forskellig Art, og saa vil man her for den allerøverste Tjenestemandsklasses Vedkommende kaste alle Betingelser for Due-lighed til Side.

Naar der ikke mere stilles saadanne Betingelser, naar der ikke mere kræves nogen Eksamen, og man vil frayge den Vej, man hidtil har været inde paa ved

Valg af Amtmænd, synker vi ganske sikkert derhen imod, at Amtmandspladserne bliver Retrætepladser eller Belønningspladser for Politikere. Dette vilde jeg anse for overordentlig uheldigt. Derved vil man let komme til, at Amtmanden staaer sluttende sig til en Fraktion indenfor Befolkningen, medens Amtmanden nu som Embedsmand føler sig staaende hævet over Partierne, og alle Partier ser op til ham. Og hvorledes vil det gaa med Sagernes Behandling? Ja, der er jo et gammelt Ord, der siger, at den, der faar et Embede, kan ogsaa faa en Sekretær, og det maatte vel en saadan Amtmand ogsaa have. Men at det skulde være til Gavn for Sagernes forsvarlige Behandling, at man skulde stole paa en juridisk Sekretær, i Stedet for at Chefen selv har Indsigt i de paagældende Sager, kan jeg ikke indse. Hvis man gaar den Vej, som den højtærede Indenrigsminister her vil gaa, er jeg ikke i Tvivl om, at vi glider videre i Retning af at forringe det kommunale Styre, videre ad den Vej, paa hvilken vi allerede er kommet saa langt frem under den højtærede Indenrigsministers Ægide.

A. P. Hansen: Det foreliggende Lovforslag, der udmærker sig ved Korthed og Præcision, gaar som bekendt ud paa, at der ikke behøves juridisk Uddannelse for at blive Amtmand. Som Kommunalmand maa jeg i al Almindelighed hilse dette med Tilfredshed, idet jeg understreger, at Hensynet til Amtmandens Stilling som Formand for Aamtsraadet er det overvejende for mig, saa vist som jeg gaar ud fra, at enhver folkevalgt Forsamling maa have Ret til at vælge sin Formand. Lovforslaget er kun en Fortsættelse af de Love, der er vedtagne i de senere Aar, især den allerseneste om folkevalgte Borgmestre. De Argumenter, der fremføres nu, er i sin Tid fremførte i Spørgsmaalet om folkevalgte Borgmestre. Tidligere var det en juridisk uddannet Mand, der var Formand for Byraadet, og man anførte da de samme Betæneligheder som nu. Ikke des mindre har man nu givet Byraadene Lejlighed til selv at vælge deres Formænd. Tidligere var Præsten saa godt som selvskrevet til at lede Sogneraadets Forhandlinger; men efterhaanden som Folkets Oplysning og Opdragelse er steget, har det vist sig, at det har haft tilstrækkelig Indsigt til at kunne styre sine egne Sager. Jeg tvivler ikke om, at man ogsaa vil vide at